

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **Az emlékezés bársonyos menedéke**

1. Az emlékezés bársonyos menedéke

Csó-Eliza

A műszakváltás éles hangja elült, s a csarnok szürke tömege lassan megindult a pihenőzónák szűk folyosói felé. Alinda óvatosan átkarolta a nagymama törékeny vállát, vigyázva, hogy az elgyötört, lassan lépkedő öregasszonyt nehogy elsodorja a fáradt testek monoton áradata. A lány szorításában ott lapult a tiszta gondoskodás; elszántan védelmezte azt az utolsó meleg szikrát, amely a családi kötelékből még megmaradt ebben a rideg, gépesített világban.

A lakóbox félhomályos szegletében, a hideg fémnyugágyakon végre elcsendesedett a külvilág gépzaja. A falból kiadagolt édeskés massa fémes mellékíze most mellékes volt. Alinda a fémváz szélére ült, és áhítattal nézte a nagymama ráncos arcát, amelyet az átmeneti pihenőfény halvány arannyal vont be. A lány mellkasában hevesen vert a szív: a tiltott sárgaréz tárgy érintése még mindig ott bizsergett az ujjában.

– Mesélj még a napsütésről, Nagy – suttogta Alinda alig hallhatóan, közelebb húzódva az öregasszonyhoz. – Arról, amikor az emberek még megfoghatták egymás kezét a nyílt ég alatt, anélkül, hogy a műszerek mértek volna minden egyes pulzusugrást.

A nagymama lágyan mosolygott, és simogató kézzel nyúlt a lány hajába. Érintésében a régi, szabadságban megélt szerelmek csendes visszhangja rejtőzött – azoké az időké, amikor az érzéseket még nem az energiatermelés hatékonysága szerint mérlegelték. Rekedtes, gyengéd hangján elmesélte, milyen volt, amikor a szél végigsimított a mezőkön, és két ember csupán a pillanat szépségeért sétált egymás mellett.

Alinda lehunyta a szemét, és engedte, hogy a mesék melege átjárja a lelkét. Míg a kolónia falai mögött a szilíciumagyak csak számokat és áramköröket láttak, a lány bent, a szívében őrizte a valódi emberi létezés érinthetetlen csodáját. Tudta, hogy bármit követeljen is tőlük ez a szürke gépezet, a lelke szabad marad.